

Fantastyczne historie

Antyradek

18 lipca 2017

Spis treści

1	Kontakt bezpośredni	5
2	Na pewno nie jest pan wilkołakiem	13
3	Ksiądz	17
4	Bitwa na klawiatury	23
5	Uniwersalny tort	31

Rozdział 1

Kontakt bezpośredni

Tematem pracy jest czarno-biały świat. Ziemowit i Psychit lądują na dziwnej, czarno-białej planecie i próbują zrozumieć zastaną cywilizację.

Dźwięki doskonale zsynchronizowanej opery na dwanaście głosów wypełniały przestrzeń kokpitu.

— Dziennik pokładowy, wpis numer... och, jeden. — Psychit uderzał mackami rytmicznie w klawiaturę. — Misja typu kontakt bezpośredni z niezbadaną wcześniej cywilizacją. Uczestniczą potwór Psychit i Ziemianin Ziemowit.

— Urodziłem się na Felicji — poprawił potwora Zimi. — Od ostatniej wizyty na Ziemi nie chcę mieć z nią już nic wspólnego.

— I tak nikt tego nie będzie czytał — odpowiedział Psychit, nie odrywając wzroku z ekranu — ...Felicjanin Ziemowit. Statek typu strzałkowiec piątej generacji, napęd na pręty operowe. Nazwa?

— Jeszcze nie wymyśliłem. Myślisz, że tak prosto nadać imię, gdy przed chwilą dostało się swój własny, ukochany statek? To trzeba przemyśleć — wyjaśnił Ziemowit. — Poza tym jakie to ma teraz znaczenie? Chyba nie wierzysz w te przesady, że latanie nienazwanym statkiem przynosi pecha?

— Nie, ale łatwiej jest później kompletować jego fragmenty, gdy eksploduje. — Psychit wyszczerzył srebrzyste zęby. — Powierzchnia planety jest całkowicie biała. Na razie brak reakcji ze strony mieszkańców. Rozpoczynamy podchodzenie. Ziemowit prawdopodobnie znowu połamie wszystkie pręty.

— Nie pisz tego! — oburzył się Zimi i pociągnął tak nieuważnie stery, że jeden z dwunastu prętów rozsypał się z dźwiękiem mordowanej śpiewaczki operowej.

Reszta lądowania odbyła się bez niedogodności, nie licząc złośliwego uśmiešku

na paszczy Psychita.

Planeta okazała się przykryta grubą warstwą chmur, światło centralnej gwiazdy rozpraszało się całkowicie i produkowało depresyjny, jesienny dzień. Pod nimi, na powierzchni równie białej, jak niebo, zobaczyli niewielkie skupiska czarnych domków. Ziemowit postanowił postawić swój stateczek na skraju małego miasteczka.

Wszystko na tym świecie było czarno-białe. Biała trawa, kamienie i chodniki kontrastowały z murami z czarnej cegły i mieszkańcami ubranymi we wzorzyste ubiory. Nigdy się jeszcze nie zdarzyło, aby przy kontakcie bezpośrednim nie powstał chaos, a mieszkańcy nie uciekali przed intruzami w popłochu. Odpowiedniki wojska pojawiały się zazwyczaj w przeciągu dwóch kilopulsów. Tym razem wszyscy kontynuowali swoje czynności. Co jakiś czas, niektórzy ukradkiem przyglądali się gościom, ale zaraz wszechobecni policjanci zwracali im uwagę głośno bucząc. Zimi postanowił nazwać ich dyrygentami, bo tak śmiesznie wymachiwali patyczkami.

Mieszkańcy planety nie wyróżniali się niczym szczególnym. Mieli po dwie nogi, kręcone rogi na głowach i cztery ręce. Dość normalne, zważywszy na różnorodność całego wszechświata. Nienormalne natomiast było ich zachowanie. Każdy chodził prosto, jak po linie, ze stałą prędkością lub całkowicie stał w miejscu. Wszystkie czynności mieszkańcy wykonywali grupowo, do taktu.

Co ciekawe, to Zimi i jego statek przyciągali najwięcej spojrzeń, a nie stojąca przy nich kolczasta, pięciometrowa, zębata bestia. Tak się złożyło, że Psychit także był czarny, ze srebrnymi pazurami i kolcami w kształcie wielkich igieł chirurgicznych, widocznie to uchodziło za całkowicie normalne w tym świecie, w przeciwieństwie do wściekle pomarańczowego strzałkowca i ubranego specjalnie pod jego kolor pilota. Ziemowit nieśmiało poprawił kaptur swojej bluzy.

Oprócz dyrygentów z pałeczkami i różnorodnie ubranych obywateli, po miasteczku kręciło się także całe mnóstwo malarzy. Każdy z nich dźwigał dwa wiadra z farbą i biegając po całym mieście malowali na bieżąco wszystkie obtłuczenia, pobrudzenia i szarości świata. Mała grupka nieustraszenie zebrała się obok przybyszów, chyba aby rzucić się na Ziemowita i go „naprawić”, lecz Psychit warknął na nich tak, że uciekli, rozlewając farbę. Jednak jeden, najmniejszy malarz zaraz wrócił i starannie zamalował ślad uciekinierów.

Dwójka dziwaków (a właściwie tylko jeden dziwak) szła środkiem chodnika z równą prędkością, taką jak wszyscy. Zwolnili na chwilę, przechodząc na bok, aby obejrzeć wspaniałą fontannę w centrum. Mała rzeczka wpływała u dołu i wytryskiwała z pomnika na szczycie w nudnobiałe niebo. Być może

fontanna uczestniczyła w produkcji tych całych chmur. Gdyby nie rozproszenie światła przez niebo, mieniłaby się zapewne wszystkimi kolorami tęczy. Wielu mieszkańców, po kolei nabierało z niej wody do wiader i od razu duszkiem wypijało, pod czujnym okiem dyrygentów. Całe szczęście, że woda jest przezroczysta i nie trzeba jej barwić.

Naraz wokoło przybyszów zerwało się wielkie buczenie. Wszyscy dyrygenci skakali wokół, krzycząc coś w niezrozumiałym języku, a z daleka nadbiegała, tym razem chyba prawdziwa policja, z elektrycznymi włóczyniami. Ziemowit sięgnął do pasa po szyfrator, aby zamrozić ich w splocie czasoprzestrzeni, ale potwór nie chciał się bronić. Postanowili więc pokojowo rozwiązać konflikt.

Kłując swoich gości w plecy, policjanci zaprowadzili ich do budynku z kratami w oknach i zamknęli w dużej celi. Na szczęście środek budynku był biały, więc nie było to aż tak depresyjne miejsce, na jakie wyglądało z zewnątrz.

— Ciekawe, co z nami zrobią? Mają tu sąd, będą chcieli się porozumieć jakimś językiem migowym, a może zaraz nas wypuszczą i ugoszczą w pałacu? Zdarzało się to już przecież — Zimi bombardował pytaniami swojego znajomego.

Potwór wzruszył ramionami i wskoczył na łóżko, które zarwało się pod jego ciężarem.

— Demolowanie im mebli na pewno nam nie pomoże — Zimi skarcił Psychita. — Myślę, że nikt ich nie budował, żeby wytrzymały trzy tony.

— Wypraszam to sobie, nie jestem aż tak wielki. Ważę jedynie dwie i pół tony, a to spora różnica — ryknęło monstrum. — I to ich wina, powinni byli być przygotowani na przyjęcie członków jednej z czołowych organizacji wszechświata. Większość cywilizacji słyszała o nas i zawsze jest gotowa na nasze przyjście.

— Większość cywilizacji słyszała o was tyle, że jesteście morderczymi jaszczuropolodnymi istotami zabijającymi w okrutny sposób całe populacje i jedzącymi małe dzieci — poprawił Zimi, gapiąc się przez okno. — Podobno jest was tyle, że niszczyacie sprawnie całe galaktyki. Niezłe legendy jak na dziewiątkę istot na cały wszechświat.

— To Pyrroq zjada chętnie dzieci, nie ja — bronił się. — Poza tym, jak wiesz, zabijanie kogokolwiek jest od ponad osiemdziesięciu gigapulsów, znaczy tych... waszych dwóch tysięcy lat zabronione, zwłaszcza dla nas. Teraz mamy być posłusznymi zwierzątkami i nieść pokój i szczęście. Już raz Niebo ukarało mnie utratą mocy na... em... miesiąc. Straszne przeżycie. Ty jeszcze nie masz mocy, więc co możesz wiedzieć. To tak jakby ci ktoś odciął ogon, skrzydła, wszystkie kończyny i zostawił dryfującego w przestrzeni kosmicznej.

— Mieszkam na Felicji! — Zimi się odwrócił. — My też liczymy czas w pulsach, mam już gdzieś ziemskie lata! Zapamiętaj, że...

Przerwał w połowie zdania, bo trójka policjantów z włóczyniami przysłała i otworzyła kratę, wyprowadzając więźniów. Psychitowi zamknęli na rękach kajdany między pierwszym a drugim kolcem, tak sprawnie, jakby aresztowali istoty z kosmosu regularnie.

Poprowadzili ich do wielkiego pokoju, na środku którego widniała spora konstrukcja. Miała ona wiele igieł, świdrów i harpunów skierowanych do środka, gdzie przymocowana była krata z pasami. Malarze sprawnie zacierali czerwone ślady po ostatnim użyciu urządzenia.

— Śmierć za przejście na nieprawidłową stronę chodnika — zaśmiał się Psychit. — Dość tej zabawy ryknął nisko i zerwał kajdany, jakby były z plasteliny.

Zaraz rzucili się na niego policjanci, ale on podciął im nogi ogonem, w locie łapiąc ich włócznie w rękę i wbił z całej siły w podłogę, jakby chciał pokazać, że mógł równie dobrze w nich.

Popatrzył słodko na przewodniczącego, który ukrywając strach, krzyknął coś niezrozumiałego do podwładnych. Zaraz otworzyli główne drzwi i zaprosili byłych więźniów do wyjścia, jak gdyby nic się przed chwilą nie stało.

— Nie mam pojęcia, co się właśnie wydarzyło, a ty? — zagadnął Zimi wracając w stronę rakiety. — Oczywiście dziękuję za ratunek. Jak zwykle.

— Myślę, że ten świat nie jest jedynie czarno-biały. Jest także czarny i biały nawet u podstaw — Psychit głośno rozmyślał. — Nie ma tu miejsca na szarości, nawet w zachowaniu obywateli. Śmierć, albo wolność, środek chodnika, albo stanie w miejscu. Wypicie całego wiadra wody na raz, albo wzięcie całego ze sobą. Wszyscy robią rzeczy, albo doskonale, albo wcale. Za zejście z linii od razu śmierć.

— Taki perfekcjonizm może powodować dużo dobrego, ale jakoś nie widać po ludziach, żeby byli szczęśliwi. Myślę, że jednak ich system działa gorzej niż lepiej.

— Już nie raz widywaliśmy zniewolone światy. Ale ci mogą zawsze przeskoczyć na inny kolor, zrobić dokładnie odwrotnie, niż robili wcześniej, więc technicznie rzecz biorąc, mają więcej wolności od nas. — Potwór zmrużył ślepie.

— Nasze prawo nakazywałoby naprawić ten system. ALOPP zostało przecież przez was powołane tylko po to, żebyśmy my, ludzie, pomogli wam, potworom nieść dobro, a tutaj nie za dużo go widzę. Ale tym razem może postaraj się nie rozwalić wszystkiego w drobny mak.

— To jedna wielka kolorowanka. Możemy użyć tylu kolorów, ilu chcemy.
— Psychit przystanął. — A zaczniemy od przywrócenia twojej rakiety z

powrotem do pomarańczowego.

Nieuważnie zostawili statek nieupilnowany, doskonały kąsek dla malarzy. Ci z największą dokładnością pokryli każdą powierzchnię białą farbą, nawet okna.

— Mój stateczek. Moje dziecko! — Zimi pobiegł do swojego nowego nabytku. — Nawet nie zdążyłem się tobą wystarczająco nacieszyć!

Ziemowit biegał w kółko wokół urządzenia.

— Farba się zmyje, lepiej sprawdź czy... — Przerwał mu krzyk.

Wygląda na to, że malarze aż za bardzo przyłożyli się do swojej pracy. Zajrzeli w każdą dziurkę, w każdy zakamarek. Twardymi pędzlami potłukli wszystkie delikatne, zasilające pręty operowe. Znaczą prawie wszystkie, bo jeden zbił wcześniej Zimi.

Ziemowit pokazał garść niebiesko-białych kryształków.

— Masz zapasowe, prawda? Masz całe dwa zestawy. — Psychit się nie przejął. — W najgorszym razie to wyniosę cię poza atmosferę na rękach, a tam otworzymy przejście do dolnej warstwy.

Dał się słyszeć drugi krzyk. Czarna farba wylała się ze środka, gdy tylko Zimi otworzył właz.

— Ty ostatni wychodziłeś, nie zamknąłeś włazu, prawda? — wysyczał przez zęby. — Chyba czeka cię nieco dłuższy lot do domu na własnych skrzydłach. I będziesz trzymał mnie, statek i pięć ton powietrza w bańkach energii, bo farba zalała grubą warstwą wszystkie ściany i nie mam ochoty siedzieć w środku w czasie podróży. A przedtem jeszcze sam zanurkujesz do środka i wyłowisz dolny klucz.

— Dobrze, popsulem. — Potwór podwinał ogon. — Ale nie mam wystarczającej siły na lot do domu jeszcze rozciągając tak wielkie tarcze. To męczący, wiesz? A gdybym ja kazał ci teraz biec podwójny maraton ze mną na plecach? Zrobiłbyś to bez problemu? My też się męczymy — bronił się. — W dodatku ten system gwiazdny jest na skraju kwadry, podróż dolną warstwą nawet prosto przez środek wszechświata zajęłaby mi kilka kilopulsów. Lepiej wezwij pomoc, Floria z Mojmirą miały zwiedzać sąsiednią galaktykę, na pewno szybciej tu przylecą swoją latającą szklarnią.

Ziemowit wyjął z kieszeni swój okrągły komunikator, aby wezwać pomoc, ale okazał się on być odłączony od korpusu. Te urządzenia używają małych portali wewnątrz, jak baterii, dzięki czemu mają nieograniczoną moc obliczeniową. Czasami zdarza się, że połączenie się zerwie i zostajemy jedynie z podstawką pod szklaną.

— Skoro i tak spędzimy tu trochę czasu, to równie dobrze moglibyśmy trochę z nimi poeksperymentować — westchnął Psychit, patrząc w stronę fontanny. — Zacznijmy od czegoś prostego.

Złapali więc jednego z obywateli i zmusili do patrzenia na żarowiąstą bluzę Ziemowita. Psychit wypalił laserem ze swojej dłoni dziurę w ziemi i pokazywał mu barwne przekroje skał, oraz jak świeci rozgrzana farba. Obsypywali go niebieskim proszkiem z prętów.

Kosmita nic sobie z tego nie robił. Na każdy kolor zawsze zamykał oczy i siedział w milczeniu. Czy dlatego, że nie chciał, czy dlatego, że się bał, bo za doświadczanie koloru groziło podziurawienie na wylot?

Próbowali podobnie robić z kilkoma innymi istotami. Od buczenia dyrygenta wiedły im uszy, najwięcej zainteresowania wykazał jednak malarz, który opryskał wszystko pokazywane farbą.

— Pora na krok ostateczny. Dość mam już tego cackania się — powiedział czarny potwór z białe kropki.

— Nie róbmymy im krzywdy, nie wolno nam! — odpowiedział pomarańczowy człowiek w czarne kropki. — Co zamierzasz wyprodukować swoją mocą?

— Jeśli nie chcą patrzeć na kolory, to zrobimy tak, żeby widzieli je nawet przy zamkniętych oczach — powiedział, wkładając pazury do fontanny. — Zjedz tę grudkę, to antidotum na to, co się zaraz stanie.

Każdy z potworów ma jakąś podstawową moc. Psychit na przykład potrafi wytworzyć swoim ciałem dowolne lekarstwo, narkotyk, truciznę, czy halucynogen. Na niego samego jednak, jego substancje nigdy nie działają. Nośnikiem tych związków jest czarny smar nazywany potocznie ektoplazmą.

Psychit najeżył się i wypuścił z koleców na rękach czarną substancję, która natychmiast zmieszała się z wodą. Dumny ze swojego dzieła był zaskoczony, że nawet sikawka zaczęła pompować jego ektoplazmę, rozpylając czarne chmury, brudząc nieskazitelnie białe chodniki.

Z wrednym uśmiechem obserwował istoty nabierające czarną wodę do kubłów i pijące ją z trzęsącymi się rękoma i przerażeniem w oczach. Nie odważyliby się zaprotestować, nawet gdyby kazano im pić płynne żelazo.

Potwór i człowiek wygodnie usiedli na końcach strzałek statku i obserwowali rozwój wydarzeń. Pierwsi zareagowali malarze. Pędzlami malowali i tak doskonale białe substancje. Rozlewali gwałtownie farby na siebie nawzajem i wymachiwali pędzlami w powietrzu, chcąc widocznie je także pomalować.

Wkrótce wszyscy obywatele wewnętrznie spanikowali. Chodzili drżącymi krokami, zakrywali oczy, ale nikt nie odważył się zejść z wytyczonych linii. Nikt nie zwolnił, nikt nie wyszedł poza binarność. Pomimo że w ich głowach i przed oczyma tańczyły wszystkie kolory wszechświata wytworzone jednym z najsilniejszych halucynogenów, jakie Psychit potrafi wyprodukować, nikt nie dał tego po sobie poznać.

Wyglądało to śmiesznie, dopóki jedna osoba nie wykluła sobie oczu i

szczęśliwa dalej po omacku nie szła w kolejce środkiem chodnika. Kilkoro pozostałych poszło w jej ślady, zanim Psychit nie podbiegł i nie zalepił wszystkim wkoło oczu swoją ektoplazmą oślepiając ich jedynie tymczasowo, żeby nie robili sobie krzywdy.

Środek rozpylony w chmurze podziałał na wszystkich, ale nie chcieli oni reagować na jego efekty. Jedni próbowali pomalować niebo, więc wygląda na to, że wierzyli w widziane kolory. A z kolei ci, którzy wyłupili sobie oczy prawdopodobnie byli świadomi, że wszystko powstaje tylko w ich głowach. Nie mogli wewnętrznie znieść nawet tego.

Ziemowit w milczeniu zastanawiał się, czy nie posunęli się za daleko. Być może wyrządzili nieświadomym istotom, niepotrzebną krzywdę. Chociaż, z drugiej strony, wytwór Psychita niedługo przestanie działać i wszystko wróci do normy. Chodniki zostaną pokryte kolejną warstwą bieli, a fontanna na nowo odmalowana. Statek się weźmie na hol i nie pozostanie tu po nich żaden ślad. Nawet wspomnienia obywateli zostaną szybko wyplewione przez wiecznie wiszący topór śmierci za każde odstępstwo od normy.

A Psychit? On smakował farbę. Ze wszystkich dziwności wszechświata, ta planeta nawet go nie ruszyła. Ziemowit wziął trochę czerni na palec i pomyślał, że sporo musi się jeszcze o życiu nauczyć.

Fuj, obrzydlistwo.

Rozdział 2

Na pewno nie jest pan wilkołakiem

Tematem jest „Mój pierwszy raz”. Opowieść pewnego człowieka, dla którego właśnie mija pierwszy miesiąc, od ugryzienia przez wilkołaka. A może nie przez wilkołaka?

Podobno nie każde ugryzienie wilkołaka naznacza człowieka. Ja jednak wolę dzisiejszej nocy nie ryzykować. Właśnie teraz mija miesiąc od tamtego pamiętnego dnia, rana się już prawie zagoiła, ale blizna zawsze będzie mi przypominać o mojej skazie. Pierwsza pełnia księżyca, tej nocy wszystko się wyjaśni.

Z samego rana spakowałem namiot, trochę jedzenia i wyruszyłem w las, aby uciec jak najdalej od wioski. Nie mogę narażać jej mieszkańców i rodziny, gdyby okazało się, że jednak jestem... tym czymś.

Rozbiłem namiot pośrodku jeziora, na małej wysepce, do której przypłynąłem kłodą drewna. Mogę mieć tylko nadzieję, że wilkołaka nie utrzyma. Dla bezpieczeństwa przywiązałem ją łańcuchem, a klucz od kłódki opaliłem w ogniu, aby pozbawić go ludzkiego zapachu i zakopałem pod drzewem.

Zasnąłem, gdy był jeszcze dzień, miałem cichą nadzieję, że rano obudzę się w tej samej pozycji.

I tak się stało, nadal byłem w namiocie. Jednak już po kilku sekundach wiedziałem, że coś było nie tak. Kłoda drewna nadal była przywiązana do brzegu, ale z drugiej strony wyspy. Pod drzewem widniała wykopana pazurami dziura, ale klucz leżał w środku. I moje paznokcie, były jakby dłuższe?

Czy możliwe było, żebym w nocy odwiązał kłodę, popłynął nią na brzeg, a potem wrócił i przywiązał z powrotem? Znacznie ciekawsze było jednak, co

robiłem w lesie, polowałem, wylem? W końcu dzień drogi to nie tak daleko od wioski... przeszły mnie dreszcze ze strachu. Trzeba wracać. Szybko.

Już z daleka wiedziałem, że jednak tu byłem. Echo gwarnej wioski niesie się przez las, ale tym razem było zupełnie cicho. Nawet ptaki zamilkły, a wiatr ustał.

Tłące się pozostałości słomianych dachów dopełniały plamy krwi na drodze. Odwracałem wzrok od zmasakrowanych ciał nie dlatego, że mnie obrzydzały, ale dlatego, że bałem się zobaczyć w nich członków mojej rodziny.

Każda chałupa miała wyważone drzwi, z każdej futryny wiała śmierć. Tak oto kolejna wioska zniknęła z map. Czy za miesiąc jeszcze jedna podzieli jej los?

Ale była jedna osoba, która mogła znać prawdę. Przybysz. Nigdy nie opuszczał domu i z pewnością teraz też tego nie zrobił. Pewnego razu przyszedł do naszej wioski, za pomocą dziwnych sztuczek leczył rany, odpędzał wrogów i budował mechanizmy. Zdobył nasze zaufanie i pozwoliliśmy mu osiąść nieopodal.

Wie, że zostałem ugryziony i z pewnością, jak tylko mnie zobaczy, strzeli do mnie jednym ze swoich dziwactw i zada bolesną śmierć. Może to i lepiej, tacy, jak ja powinni być usuwani ze społeczeństwa. Moja wina, trzeba było oddalić się od wioski na większą odległość. Ale jeśli istnieje cień szansy, że dowiem się prawdy, to trzeba iść.

Kwadratowy domek zwyczajowo świecił niebieskawą łuną. Na dachu były takie specjalne deski, które kradną światło słońca, a potem część oddają w nurcie elektroko-jakimśtam. Nowa, kanciasta gałąź dziwnego drzewa antony wbita była w rogu, już czwarta z kolei. Płot iskrzył się jak pocierany koc, ale wiedziałem, że przy dotyku może zabić silnym nurtem. Magiczne ogrodowe krasnale zaczną do mnie strzelać promieniami słońca, gdy wejść nieproszony zamiast użyć przycisku przy furtce.

Niepewnie dotknąłem kółka na małym pudełku. W domu rozległo się bicie dzwonków, chociaż byłem w domu Przybysza już wcześniej i wiem, że na pewno nie miał żadnych dzwonków przy wejściu. Zamknąłem oczy i czekałem, aż gorący promień dokona mojego żywota.

— Witam naszego wspaniałego bohatera, ale im pan pokazałeś, no, no. — Przybysz chyba oczekiwał mojej wizyty. — Mam to wszystko nagrane, chodź, pokażę, jak ratuje pan wioskę. — Odczytał zakłopotanie z mojej twarzy. — Nic pan nie pamięta? Ciekawe. Akurat wczoraj, tej samej nocy Imperium zaatakowało. Przyjechali z wozami, żeby porwać wszystkich na niewolników kopalni. — Odsunął się zapraszając do środka, chyba jednak nie chciał mnie zabić. — Wtedy ty się zjawileś, w samą porę. Wszystkie te

trupy na podwórzu należą do imperialistów, naszych nie tknąłeś.

— Ale truchło naszej sąsiadki, tam leży! — odpowiedziałem z niedowierzaniem.

— To dlatego, że kilku mieszkańców okazało się agentami, to oni nas zdradzili dla Imperium. Nie martw się, każdego z nich także zmieniłeś w krwistą papkę, a domy spaliłeś biegnąc z pochodnią w zębach.

Czyste, perfekcyjnie wykonane wnętrze domu przypominało gładkością mleczny lód. Magiczne przedmioty, których znaczenia mogłem się jedynie domyślać walały się wszędzie. Na stoliku siedziała wielka, tresowana mucha z gatunku drą. Pokazywał mi kiedyś, jak głośno lata i jak potrafi przekazać potem, co widziała.

Przybysz wskazał na niezwykle okno w ścianie, nazywał je kranem E. Pokazywało nieistniejące widoki, ale nie można było go otworzyć. Tym razem zobaczyłem na nim nocną scenę, z góry oświetloną blaskiem księżyca. Ludzie z pochodniami biegali i wchodzili do domów, wyciągając siłą mieszkańców.

Wtedy pojawił się on. Znaczy ja. Nienaturalna pozycja, lśniąca białe futro, wielkie pazury i dzikie spojrzenie. Zamknąłem oczy, nie chciałem tego oglądać.

Gdy krzyki ucichły, wilkołak sprawdzał dokładnie każdy z domów i czasami podpalał. Mój dom także musiał zostać zniszczony. Moja własna rodzina trzymała z Imperium? Znaczy, że... musiałem ją zabić. Rozszarpałem moje własne dzieci! Łzy napływały mi do oczu i nie wiem czy dlatego, że ich straciłem, czy dlatego, że prawdopodobnie oszukiwali mnie tak długi czas, a całą wioskę sprzedali Imperium. Podejrzywałem to już od dawna, ale sercem uwierzyć nie mogłem, jak widać niesłusznie.

— Z tego, co wiem wilkołaki nie zachowują się w tak logiczny sposób. Jeśli pan pozwoli, zamierzam przeprowadzić kilka badań i pomóc Panu nad tym zapanować. — Było mi już wszystko jedno. — Możemy to wykorzystać do naszych celów, proszę sobie wyobrazić, cała armia wspaniałych bestii, może nawet obalimy Imperium! Nie będzie więcej wojny, palenia domów i najazdów, nie tylko dla naszej wioski, ale każdej! — Przybysz zachwycił się, patrząc w sufit, gdybym do wszystkiego miał taki optymizm, jak on. — Tu jest stół z klamrami na ręce i nogi. Przywiążę pana i zobaczymy, zapewniam, nic się panu nie stanie. Pełnia trwa dwie noce, do zachodu słońca zostało mało czasu.

Obojętnie. Nie stanie się, to dobrze, stanie się, to i nawet lepiej. A jak będę przywiązany, to nikogo więcej nie zamorduje.

Położyłem się na stole, Przybysz zapiął klamry i przyczepił mi jakieś sznurki do ciała. Na wszelki wypadek, zostawił ognistą kuszę na widoku.

Byłem za bardzo pobudzony, aby zasnąć. Wkrótce jednak zacząłem tracić przytomność. Zaczyna się.

Obudziłem się także na stole, ubrania porwane na strzępy, sznurki porzywane, kłamry przegryzione. Przybysz siedział w rogu i trzymał się za czerwony bandaż.

— Mamy mały problem. — Sięgnął do deski guzików. — Gdybyś po prostu się zerwał i mnie ugryzł, to by było jeszcze w porządku. Ale po transformacji zacząłeś ze mną rozmawiać i przekonywać do swoich racji.

Ze sztucznych ust przy kranie E dało się słyszeć głos Przybysza, oraz drugi, zupełnie niehumaniczny. Niski i ryczący, słychać było w nim echo kosmosu, dźwięk wielu zamieszkałych planet i ich słońc. Czerwony karzeł, żółty karzeł i wielka czarna dziura. Dwa księżyce, pierścienie i sztuczny twór. Miasta bogate i zdobione, pokój i szczęście mieszkańców, śmiech i radość. Ale ziemski język, którym rozmawiał sztuczny, ograniczony, na pewno nie polski. Skąd ja to wszystko w ogóle wiem?

— Od razu rozpocząłeś rozmowę ze mną po wspólnym, zwanym również nowomową. — Przybysz nieufnie spoglądał to na mnie, to na kran E. — Ten język powstanie dopiero za trzy tysiące lat w Ameryce, jako uniwersalny sposób porozumiewania się ludzi z różnych krajów. Nie ma jeszcze nikogo w tej chwili na świecie, kto potrafiłby się nim posługiwać. Z wyjątkiem mnie. I chyba też ciebie?

Pokręciłem głową, ja także go nie rozumiem.

— Interesujące. — Zamyślony wstał i podał mi nowe ubrania. — Proszę wyobrazić sobie bardzo inteligentne zwierzęta. Przychodzą z bardzo daleka i chcą się od nas nauczyć części naszej kultury. Po ugryzieniu, w ciągu kilku lat stajesz się jednym z nich. — Wskazał palcem na moje włosy na rękach, były teraz dłuższe i jaśniejsze. — Tak podbijają świat za światem, usuwają to, co złe, zostawiają tylko to, co w ich przekonaniu dobre i przyjmują u siebie. — Wyciągnął książkę z szuflady. — To nie zadziała. Sztuczne mieszanie kultur nie zadziała. Nie można mieszać. — Uniósł się, jakby chciał mnie przekonać, a ja nie rozumiałem. — Uciekłem przed wymuszonym mieszaniem, uciekłem przed Nowomową, przed sztucznie poprawnym zachowaniem. To wymaga czasu, kulturę trzeba wytworzyć, a nie zdobyć. Oni upadną, tak, jak my upadniemy. Na własne żądanie.

W książce były ryciny spalonych domów, brudnych ulic i wojujących ludzi, ale nadal nic z tego nie rozumiałem. Przybysz patrzył się przez okno. Pierwsi ludzie wracali do wioski.

— Ale może gdyby wpierw oczyścić tę kulturę z brudu, to by zadziałało? — Patrzył na mnie, szukając potwierdzenia racji. — Jedno jest pewne. — Zgaśli kran E. — Na pewno nie jest pan wilkołakiem.

— Nie jesteśmy my — poprawiłem.

Rozdział 3

Ksiądz

Cyberpunkowe opowiadanie z nutą Boskości. Jak będą wyglądały opętania przyszłości? Przekonajmy się.

— Dzień dobry panu, przyszliśmy zabrać pana na operację — powiedziało równocześnie dwóch agentów Poczty, stojąc w drzwiach mojego domu.

— Jaką znowu operację? — Dobrze wiedziałem, jaką operację. W końcu to się musiało stać. Jednak nadal nie wiedziałem, dlaczego akurat dzisiaj.

— Nie wie pan? — Agenci spojrzeli po sobie. Mniejszy zajął głos. — No tak, jak mógłby pan to wiedzieć, nie ma pan przecież jeszcze mrówki. Nie ogląda pan telewizji. Tak, tak. W związku z ostatnimi, niewytłumaczalnymi atakami spazmów u obywateli w całym mieście, Poczta stwierdziła, że dla bezpieczeństwa, wszyscy nieochipowani przy urodzeniu powinni obowiązkowo mieć zainstalowaną mrówkę.

— Ale przecież tylko osoby z właśnie takimi mrówkami doznają ataków, bezpieczniejsi będziemy bez nich. — Próbowałem się bronić, ale wiedziałem, że to i tak nie ma sensu i że to nie o bezpieczeństwo chodzi. — Poza tym operacja wszczepienia u dorosłych ma wysokie ryzyko niepowodzenia, nie stosuje jej się.

— Tak, tak. Niefortunne narodzenie w samolocie, awaryjne lądowanie na pustkowiu, nie można było wszczepić mrówki od razu, przykro nam. Ale teraz może być pan spokojny, wynaleziono nową, bezpieczną metodę. Dzięki niej każdy może cieszyć się swoją mrówką w dowolnym wieku. Czy to dorośli, czy dzieci, teraz operacja jest bezbolesna, całkowicie bezpieczna i trwa tylko godzinę. W pełni refundowana przez Poczte. Zamów już dziś — agent wyrecytował reklamę, która prawdopodobnie leci w telewizji co pięć minut. — Zapraszamy z nami, chip jest dla bezpieczeństwa wszystkich. Przyczyny ataków nadal są nieznane i jest szansa, że nosicielami mogą być niezachipo-

wani. Poczta musi wyeliminować taką możliwość. Chyba nie chce być pan oskarżony o celowe wywoływanie zamachów? — Odsunął się pokazując miejsce w prywatnej kapsule na szynach, która zawiezie mnie prosto do głównego szpitala. Zastanawiałem się, czy jeszcze wrócę do swojego domu.

Kapsuła od razu wjechała na wewnętrzny tor szpitala i skierowała się do bloku operacyjnego. Wielki, płaski gmach złożony z setek małych pudełek spełniał zapotrzebowania na operacje całego miasta. Dojście do każdego z nich było możliwe jedyne wielkimi podajnikami, które przenosiły cały personel, chorych i towary jeżdżąc od kratki do kratki. Nadto skomplikowany cud inżynierii pocztowej, jednakże wymagany, aby zmieścić cały szpital w centrum miasta na tak małej powierzchni.

Wjechaliśmy na podajnik, który przeniósł nas razem z kawałkiem toru prosto pod tylne wejście sali operacyjnej 433. Pielęgniarki właśnie kończyły przygotowywać autochirurga do pracy, wielki pajak z tysiącem odnóży, przywiązany do sufitu zaraz będzie dobierał mi się do mózgu. I to dosłownie. Jaka ma być ta nowa metoda? Wyglądała dokładnie tak samo, jak standardowa operacja. No cóż, może zmieszczę się w tych 83% udanych zabiegów.

Kątem oka spojrzałem na pozostałe wejścia, kapsuły na podajnikach przychodziły i odchodziły od każdej z nich. Z prawej ktoś nadal próbował się siłować, szybko dostał środek uspokajający. W lewej sali widać było, że czekali na kapsułę już bardzo długo, pielęgniarki zasnęły z przemęczenia oparte o ścianę nad przepaścią. Gdzieś dalej dał się słyszeć krzyk i strzał agencckiego elektronowca. Agenci delikatnie, acz stanowczo powiedli mnie za bark w kierunku łóżka operacyjnego.

To było dzisiaj rano. W tej chwili wracam niebusem ze szpitala na stację górnego dworca, gdzie poczekam dziesięć minut na pociąg magnetyczny do domu. Jadę sto-trzydzieści-jeden metrów nad ziemią w wagoniku zawieszonym na szynie, z prędkością pięćdziesięciu-pięciu kilometrów na godzinę. Pode mną są slumsy, miejsce od którego powinienem się trzymać z daleka. To składowisko podejrzanych osób, niebezpiecznej technologii, mafii i wszystkich odpadów z miasta. Wyznają nawet swoją zakazaną [REDAKTOWANO]. Dziwne, nie mogłem znaleźć odpowiedniego słowa. Niebus dojedzie do stacji za dwadzieścia-trzy minuty.

Wiedziałem wszystko, nie musiałem nawet spoglądać na ekran z rozkładem, aby znać kolejność stacji. Dworzec górny, fabryki jedzenia, jezioro pocztowców, centrum handlowe klasy średniej, rezerwat. Byłem wszystkim, mogłem wszystko. Dzięki ci, Pocztu za tę mrówkę. Ty, która zaczęłaś od dowożenia listów, tak się rozrosłaś przejmując firmę za firmą, że sprawnie zarządzasz teraz całym miastem. Jedyłą myślą, która nie pozwala mi być w pełni szczęśliwym, to myśl o atakach. Przecież prawdopodobieństwo do-

stania spazmów jest tak małe. Jest większa szansa na wygraną w loterię — kupon kupię na stacji za dychę — niż to, że jakiś atak nastąpi teraz w tym szynobusie. I nie stwierdzono, jakoby były zaraźliwe.

— Proszę się nie bać, w telewizji mówili, że liczba ataków maleje. Pewnie ten program komputerowy zaczął już atakować sam siebie. — Kobieta z obcisłej spódnicy z animowanymi kwiatami uśmiechnęła się, odsłaniając nienaturalnie białe zęby. — Naukowcy Poczty ciężko pracują na szczepionkę, jestem pewna, że wkrótce każdy dostanie aktualizację systemu.

— A jeśli to nie wirus, tylko taki... no... niekomputerowy wirus? Taki prawdziwy wirus, jak kiedyś były, albo bakteria jakaś? — zapytałem. Czyta mi w myślach, czy to pocztowy automat właśnie podsunął jej ten pomysł, gdy zobaczył, co zaprzęta moją głowę?

— Przy obecnej służbie zdrowia? Proszę pana, nie żyjemy przecież w XXI wieku! Musiałoby uciec chyba z muzeum. — Biodra jej zafalowały, to po tych lekcjach tańca na które chodzi z chłopakiem. — Chociaż w tym śmietniku pod nami, to nigdy nie wiadomo, co się czai.

— Wystarczy tam nie chodzić i wszyscy będą bezpieczni — wyrwało mi się niespodziewanie. — Pewnie wszystkie poszkodowane osoby same sobie były winne.

To były moje myśli? Jeszcze rano bałem się wyjść z domu bojąc się tej tajemniczej choroby, ale teraz coś mi mówi, że byłem w dużym błędzie. Tysiące informacji potwierdzających, że to nic groźnego, przelatuje przez moją głowę. Kierują mną, abym stwierdził, że sam doszedłem do takich wniosków. Albo też nic mną nie kieruje, wszystko jest tak, jak dawniej. To ja mam całkowitą kontrolę nad sobą.

Kupię sobie ładną nakładkę na czoło, w tej chwili goła mrówka jest brzydkim, wystającym trójkątem. Widzę, jakie inni noszą ciekawe rozwiązania, nie muszę szukać ich w sklepach po całym mieście, od razu wiem, gdzie sprzedają który model. O, ten ma taki fajny irokez, który świeci kolorowo w zależności od myśli. Patrzy w okno, różowy oznacza miłość. Wraca właśnie z udanej randki w kinie, grają tydzień starych filmów w 2D.

██████████. Ostatnimi siłami spróbowałem przywołać na myśl ██████████. Zarówno to, jak i ██████████, oraz ██████████ były zakazane. Same te słowa, jakby były wymazywane z głowy jeszcze przed interpretacją przez mózg. Ale przecież to nie problem, nie powinienem w ogóle zaprzętać tym sobie głowy. Tylko mieszkańcy slumsów robią ██████████, jestem porządnym obywatelem, trzymam się od tego z daleka.

Słabość, czuję się słabo. Tak, to pierwszy objaw ataku, ale nie ma się czego bać. Każdemu może się zrobić słabo, tak duszno jest w tym wagoniku, 50% stężenia CO_2 . Ale zaraz, przy takiej ilości już bym nie żył. Co się zepsuło? Nogi odmawiają posłuszeństwa, dźwięk zanika, tracę kontakt z

otoczeniem. Tracę władzę nad ciałem! Irokez zmienił kolor na czerwony. Karetka nie podleci do wagonika, jest zajęta innym atakiem! Nic mi nie będzie.

Wtem wychodzi z tłumu wysoki człowiek w płaszczu. Nogi skrywa su-tanna, pod szyją ma biały kołnierzyk, to musi być [REDACTED]. Patrzy na moją mrówkę, przeszywa ją na wylot, wzrok utkwiony w gnieździe do podłaczania. Słyszę teraz jego słowa, to stary język, łacina. Treść jest nieistotna, mrówka podpowiada, że nie muszę jej znać. Surowe spojrzenie, ręką wykonuje znak [REDACTED], w lewej dłoni trzyma wisiołek z [REDACTED]. W prawej butelkę z wodą [REDACTED], otwiera ją, wylewa na nas. Piecze, piecze! To kwas. Palimy się. Ciszej, ciszej! Tylko nie Ojcie Nasz, nie wypowiadaj Jego Imienia, nie przyzywaj Jej, nieee! Uciekać, trzeba uciekać. Zabije nas. Z tego śmiertelnika już nic nie będzie, odwołać atak. Gdzie uciekać? W dół, do slumsów. Tam, dwójka ma sprawne mrówki, rozdzielić legion! Ha, żegnaj, ojczulku, nie uratujesz go już. Chwila, czy to pendrive z Mrówixem? Cholera, ale to nic. Ten system też wkrótce padnie.

— Wolne oprogramowanie, tworzone przez wszystkich, dla wszystkich. Napisane z miłości, waszej największej słabości.

Ciemność. A potem szturchanie przez nieznanego. Wysoka osoba w płaszczu była pochylona nade mną, uśmiechała się, jakby właśnie uratowała człowieka przed śmiercią. Pomogła mi wstać i utrzymać się na nogach, choroba ustąpiła natychmiast. Miałem mokrą twarz, ale nie od potu. Po co mnie oblała wodą?

— Czy dobrze się czujesz? — Jego głos pełen był nadziei. — Udało się, Bogu dzięki. Przy okazji, jestem Ojciec Tomasz, franciszkanin.

— Przepraszam, chyba trochę zasłabłem. — Ludzie wokół stali, jak zamrożeni. Nikt się nie poruszał, nie mrugał. — Czy...

— Dobrze, potem wyjaśnimy, goni nas czas. A dokładniej Poczta. — Ksiądz pociągnął rękojeść awaryjnego otwierania drzwi. — Tak na szybko. Zostałeś zaatakowany przez demona, udało mi się go przepędzić i zainstalować Mrówixa, wspinamy się na górę i uciekamy po szynie. Masz pełną kontrolę nad chipem, Poczta nie będzie wiedzieć, gdzie jesteś. Ci ludzie zostali zdalnie spauzowani, żeby nic nie widzieli i nic nie słyszeli. Oczywiście Poczta nadal wszystko przez nich widzi, możesz jej pomachać. Za kilka minut włączą ręczne sterowanie i ci wszyscy ludzie nas rozszarpia, dlatego spiesz się. Tu jest rączka, podnieś się, zaprzyj nogą tam.

— Przecież szyna jest pod napięciem! — Tak stwierdziłem wedle mojej wiedzy. — Sto-ileśtam metrów w dół!

— Tylko niektóre części są niebezpieczne, masz w głowie wykradzione plany budowy niebusa, poszukaj dokładnie, póki co, rób to, co ja i nie dotykaj niczego więcej.

Wyszliśmy ostrożnie na dach i zaczęliśmy biec po szynie do najbliższej podpory. Niebus. Szynobus. Mam. Dokładne plany linii, przekroje, schematy budowy i działania. Pod napięciem są tylko zewnętrzne brzegi. Już nie byłem wszystkim. Byłem książką, dokładniej biblioteką. I to dość zakurzona. Brak bezpośredniego połączenia z internetem. Już nic mi informacji nie podsuwało, musiałem je sobie sam znaleźć.

Przeszło numer 23, będą schody na dół. Zamek szyfrowy przy wejściu to PoczLok-2122, zamknięty, ale zabezpieczenia dziurawe, jak ser. Znalazłem kilka exploitów i program do hackowania. Jest też instrukcja obsługi, ale to plik tekstowy, trzeba przeczytać samodzielnie.

Akurat dopadliśmy schodów, gdy pocztowy grawitowiec wysunął się zza budynku. Zbiegliśmy, prawie zeskoczyliśmy ze schodów. Zamek poszedł w kilka sekund, byliśmy w centrum slumsów. Miałem mapę, na niej zaznaczone kryjówki, dopadliśmy pierwszej z nich i zniknęliśmy w sieci starej kanalizacji. Notatka mówiła, że Poczta nie zna jej przebiegu. Jeszcze.

Mieszkanie Ojca było bardzo biedne, ale czyste i zadbane. Usiedliśmy pod oknem patrząc na ostatnie pocztowe grawitowce, opuszczające zawieszony w górze wagonik. Gdy ruszył, wszystko wróciło do normy, ludzie zostali odpauzowani, nikt nic nie pamiętał, nikt nie zauważył mojego zniknięcia. Z wyjątkiem mnie.

— ...i taka właśnie jest historia — Ojciec Tomasz skończył opowiadać o atakach. — Tym razem to ani nie wirus, ani nie choroba, ani żadna broń biologiczna, ale demony nie z tego świata. Przez setki lat ludzie mieli w mózgu naturalną obronę przed tymi pomiotami, ale wraz z nadejściem mrówek to się zmieniło. Kiedyś trzeba było interesować się voodoo, odprawiać czarne msze i wróżyć z kart, aby zaprosić szatana do siebie. Dzisiaj sam wchodzi, atakując chip i przez niego mózg. Nowoczesne czasy, nowoczesne opętanie.

— I może jeszcze szatan wgrywa tam swoje oprogramowanie? — zażartowałem. Trudno mi było uwierzyć w to wszystko.

— Nazywa się BorutOS, mamy jego obraz i inżynierią wsteczną opracowaliśmy exploity, aby przełamać go i zastąpić otwartym projektem Mrówixa. — Ksiądz skrzywił się, widząc uśmiech na mojej twarzy. — Nie wierzysz? To dzięki temu właśnie cię uratowałem, wykorzystałem lukę w systemie, który demony wysłały do twojej mrówki i zastąpiłem naszym. Póki co nie mogą znieść faktu, że ten system jest tworzony przez różne, niepowiązane osoby, non-profit, z miłości. Póki co, jesteśmy bezpieczni.

— No dobrze. W każdym bądź razie żyję, jestem uodporniony na ataki, ale co dalej? — Doszło do mnie, że nie mogę teraz tak po prostu wrócić do domu.

Ojciec otworzył okno, smród stęchlizny, spalonych silników elektrycznych

i smarów wdarł się do pomieszczenia.

— Czekamy na koniec świata — powiedział, wskazując ręką na miasto. Grupa pocztowych grawitowców ponownie gdzieś zmierzała. — Albo pomożesz mi ratować ludzi. Każdy się przyda, trzeba zdobywać informacje, ulepszać nasz system, pisać wirusy, podkładać bomby, dbać o słabszych... czasem zabijać pocztowców. Nie żebyś miał jakiś większy wybór, do domu nie pójdziesz, legalnie nie popracujesz, właściwie to oficjalnie umarłeś.

— Zabijać? Szkodzić innym? Przecież Pismo Święte wyraźnie zakazuje.

— Chciałbym być doskonały, ale zobacz na nasz świat. Albo zabijesz pocztowca, albo on zabije dziesięciu z nas. To nie jest tworzenie dobra. To jest tworzenie mniejszego zła. Ja nie... — Tomasz wziął głęboki wdech. — umiem... tworzyć takiego dobra, jakie powinienem. Nie jesteśmy w stanie działać tak, jak nakazuje Biblia. Przykro mi. Nie mogę obiecać ci Nieba, bo mam wrażenie, że sam idę w złym kierunku. Czy zatem zgodzisz się popełniać ze mną zło przeciwko złu?

— Pomogę. — Nie zastanawiałem się długo. — I tym razem, to mój świadomy wybór.

Rozdział 4

Bitwa na klawiatury

Niepoważny dramat o całkiem poważnym temacie „Kto mieczem wojuje, od miecza ginie”. Poz żadnym pozorem nie wystawiać na prawdziwej scenie.

Ta komedia została znaleziona w Głównej Bibliotece w czasie jej digitalizacji z sześciokątnych płytek pamięci do komputera. Nie jest dokładnie wiadome, kto ją napisał, a i nikt się do tego nie przyznaje. Może to i lepiej.

BITWA NA KLAWIATURY

Postaci:

- Doktor Evilion — człowiek.
- Przydupas — dziwna hybryda człowieka z czymśtam, stworzona przez Eviliona.
- Mikołaj — potwór.
- Nadar — człowiek.
- Ferro — potwór.

Wymagania:

- Puste miejsce w pierwszym rzędzie, dla Eviliona.
- Kilka osób o imieniu Mikołaj na widowni.
- Podstawiona osoba z telefonem i bombą pod siedzeniem.

Poniższy scenariusz powinien być zagrany w naszym jedynym teatrze na Księżycu Radości. Dla realizmu, powinno się zamiast aktorów użyć rzeczywistych postaci przedstawionych w skrypcie (z wyjątkiem Ferra, gdyż jest beznadziejnym aktorem i nie zagrałby dobrze nawet samego siebie).

Akcja rozgrywa się na Potworanie, w najbardziej strzeżonej części zbrojowni, przy naszej maszynie do nadpisywania zasad wszechświata (znanej też jako Maszyna Życzeń). Na scenie znajdują się dwie konsole do sterowania maszyną, po bokach, na podwyższeniach, zwrócone przodem do siebie. Na scenę wychodzi wpierw Nadar. Doktor Evilion siedzi w pierwszym rzędzie widowni.

NADAR

A oto najciekawszy punkt naszego zwiedzania.
Wielka maszyna, do życzeń spełniania.
Tutaj widać tylko dwie konsole.
Większość maszyny znajduje się pod ziemią, na dole.
Modyfikuje zasady wszechświata, wedle życzenia.
Czy to wartość π , czy kolor nieba, to bez znaczenia.
Jest tak potężna, że nikt jej nigdy nie dotyka.
Jednak nie zniszczymy jej, na wypadek nietypowego ryzyka.
Nie ma bardziej strzeżonej rzeczy na tej planecie.
A my oprowadzamy wycieczki. Humor autora czujecie?
Myślę, że nasz świat za długo by się nie ostał,
gdyby teraz jakiś wróg do konsoli się dostał.

*Z widowni na scenę wbiega Doktor Evilion i jego pomocnik Przydupas.
Zaraz potem z boku wbiega Mikołaj.*

DOKTOR EVILION

W końcu się udało! Dostałem się!
Maszyna Życzeń, teraz należy do mnie!
A tu konsola, zaraz zacznę nią sterować.
I problemy niespotykane będę generować.

MIKOŁAJ

Już po nas. To koniec wszystkiego.
Evilion robi z nami, cokolwiek chce jego ego.

DOKTOR EVILION

Przetestujmy ją, najpierw coś małego.
Coś bez zbytnich problemów, zbędnego.
W klawiaturę te słowa wpisywać bez liku.
Otóż — chcę loda na patyku.

PRZYDUPAS

Nic się nie stało, mój panie,
czy na pewno poprawnie podłączone sterowanie?

MIKOŁAJ

Wszystko poprawnie, wszystko tak ma być.
Inaczej moglibyśmy już wszyscy nie żyć.
Nikt z was nie wie, jak to wszystko działa.
Jak nadać maszynie poprawne sterowania.

PRZYDUPAS

Chyba Maszyna Życzeń to nazwa nieodpowiednia.
To nie tak jest, że ona cokolwiek spełnia.
Jeśli pozwolisz, przejmę sterowanie...

DOKTOR EVILION

...panie. Dla ciebie — „panie przejmę sterowanie”.

Mikołaj swoimi lodowymi mocami stwarza loda w ręce.

MIKOŁAJ

To może ja spróbuję... wielmożny panie.
Rękami pomacham, jakbym robił pranie.
Poczekaj chwilę, aż będą gotowe.
Lodowe lody, w smaku lodowe.
Oto i przysmak, którego tak pragniesz.
Chwileczkę, zaraz jeszcze więcej dostaniesz.
I w klawiaturę wpisać ten rymowany tekst.
Rozkazywanie maszynie, toż to sztuką jest.
Dzieje się tak, że — nad głową Eviliona
w każdej sekundzie pojawia się ilość takich lodów miliardowa.
Hmm. Nic się nie dzieje. Co to się stało?
Żeby tylko się nie zepsuło, bo problemów mamy niemało.

NADAR

Mikołaju!
Właśnie odczytałem coś na moim komunikatorze.
Spowodowaliśmy niemałą katastrofę. O Boże!
Wpisałeś Evilion, ale jaki?
Na Tirandii rządzi przecież jeszcze król taki.
To ta planeta, która ciągle na swą gwiazdę spada,
co im wielki silnik daliśmy, żeby im nie była biada.

Teraz góra lodów zamroziła go w mig,
siła nośna natychmiast zniknęła, o tak — pyk!

MIKOŁAJ

Zobacz, coś narobił Evilionie,
przez ciebie cała planeta teraz spłonie.

DOKTOR EVILION

Ach, to na mnie вина zwalona jest, taka?
Mikołaj właśnie umiera na raka.

Kilka osób z widowni osuwa się na ziemię.

MIKOŁAJ

Ja człowiekiem nie jestem, jak pewnie odkryłeś.
Komórek w ciele do zraczenia nie mam, być może nie zauważyłeś.
Ludzi do zabicia na Potworanie, o tym imieniu też nie znajdziesz,
ale na Ziemi, prawdopodobnie prezentów pod choinką, już nigdy nie odnajdziesz.
Hej, czy tamta osoba też właśnie umarła?
Zobaczcie, jak prosto maszyna mu życie pożarła.

DOKTOR EVILION

Lodowy potworze,
mój ty Boże.
Mógłbym napisać, że po prostu znikasz,
ale lubię zabijać, gdy z innymi problemami się borykasz.
Poza tym ciężko wpisać tekst, żeby rymowała się każda komenda.
Po to, żeby osoba czytająca ten dramat, była jak zaklęta.
Zatem potrafisz produkować lód?
Zaraz będziesz mieć tu gorąca w bród.
I ze strachu i roztopów jeszcze bardziej zbielejesz,
klawiatura jest tak gorąca, że zaraz stopniejesz.

Mikołaj opiera się o rozżarzoną klawiaturę, jak nigdy nic.

MIKOŁAJ

Gorąca nie znoszę, ale co to są tysiące stopni temperatury.
Byłem zapraszany na herbatę, do lawowych smoków z Karkentury.
A więc myślisz pewnie, że jesteś nade mną górą?
Co zrobisz teraz z własną, gorącą klawiaturą?

DOKTOR EVILION

Zapomniałem. O ja głupi znowu.
Zmiana zasad wszechświata, dotyczy nas obu.
Jestem doktorem nauk. W rękawie mam jednak asa.
Przydupasie, już, zastąp mnie. Hopsasa.

PRZYDUPAS

Ależ jak, panie? Klawiatura płonie.
Rozumiem, że mam kompletnie spalić sobie dłonie?
Od zawsze chodzę posłusznie, po pana drodze,
a szacunku nigdy dostaję — zatem odchodzę!

DOKTOR EVILION

Głupi eksperymentcie, aby cię wytworzyć,
lata nauki poszły, abyś mógł trochę pożyć.
Myślisz, że ja Evilion, jam jest idiotą?
Dałem ci odporność na ogień, niecnoto.
Wpisz zaraz, że ważysz całe tony, zaczyna coś trybić?
Wtedy skocz na niego, aby do ziemi natychmiast przybić.

Mikołaj lecący za scenę pod ciężarem Przydupasa.

MIKOŁAJ

Jestem potworem, podnoszę całe tony,
zaraz się wygramolę spod jego ciała zony.
O nie, widać wpisał także, że siłę mi odbiera,
Ferro, zastąp mnie, pokaż, że potwór nie popiera.

Na scenę wchodzi Ferro.

FERRO

Nie jesteś jedynym, który się pastwi nad swą ofiarą,
co powiesz na minutę milczenia? Z ust nie puść parą.
Kto następny w tym teatrze nie będzie cichy, jak ryba,
ten majestatycznie eksploduje. ...teraz enter chyba.

Po kilku sekundach dzwoni telefon podstawionej na widowni osoby. Eksploduje bomba pod jej siedzeniem.

FERRO

Co to było? Przecież ta konsola nie jest do maszyny podłączona!
To ma być tylko teatr! Komedia niedorobiona.
Czyli to wszystko, co wpisujemy, to się na prawdę stanie?
Co za pojęb pisał, całe to wypracowanie!

DOKTOR EVILION

W kieszeni znalazłem ognioodporne rękawice,
wielu tu ludzi na widowni widzę!
Na zabawy z wami, mam teraz branie.
Umrze ten, kto z miejsca tutaj wstanie.

FERRO

Mówi serio, nie wstawajcie, proszę,
zaraz się z nim rozprawię, aż spadną mu kalosze.
Lubisz rodeo? Zaraz polubisz.
Przez niekontrolowane wstrząsy konsoli, zaraz się zgubisz.
Patrz na mnie, ważę trzy tony.
W porównaniu ze mną, jesteś jakiś niedorobiony.
Jak myślisz, czy mnie to w ogóle ruszy?
Lepiej od razu szukaj na swoim ramieniu duszy.
Wpisuję kolejny tekst, możliwościami maszyna się chlubi.
Konsole trzęsą się tak, że Doktor Evilion nie polubi.

DOKTOR EVILION

Nic się nie dzieje, wiedziałem o tym,
zdziwiony? Wyjaśnię ci to wszystko potem.
A póki co, kolej teraz moja.
Mechanicznych komarów rzuci się na Ferra cała sfora.

FERRO

No to jesteśmy po równo, na mnie też to nie działa.
Dlaczego? Nasz język często robi ludziom w uszach „ała”.
Dlatego też, to tylko ludzie,
wymyślili nam te przydomki, żeby rozmawiać na luzie.
Mojego imienia, to nawet w pełni usłyszeć byś nie mógł.
A ty z kolei, nie jesteś doktorem. Oj — czyżbym twoje ego stłukł?

DOKTOR EVILION

Nie ma znaczenia, zaraz to naprawię.
Przede mną leży mój doktorat. Niech tak się stanie.

FERRO

Nie powiedziałaś jaki, a w nieokreślonym przypadku,
maszyna używa specjalnej przysadki.
Kto ją budował? Mikołaj — radośnie!
Spodziewaj się na papierze, jakiejś dziedziny sprośnej.
Bardzo ciekawe, co ci wyszło tam?
Nie pal tego, chcę wiedzieć! Powiedz proszę nam.
Ale wiesz, że doktoratu zniszczenie,
zasad wszechświata wcale nie zmieni?

DOKTOR SZAMBONURKOLOGII JANUSZ EVILION

Głupia maszyna. Teraz mi ukojenie.
Da tylko jej całkowite zniszczenie.

FERRO

Evilion to nazwisko, zagadka się wyjaśniła,
dlatego też, komenda Mikołaja, nie jego namierzyła.
Zasady wszechświata, raz zapisane,
nie zważają na dalsze maszyny poczynanie.
Jeśli ją zniszczysz, wszystkie zostaną,
zasada zapisana, pozostanie zapisaną.
Siedzieć wtedy tu wszyscy będziemy,
aż całkowicie z głodu pomrzemy.

DOKTOR SZAMBONURKOLOGII JANUSZ EVILION

Już widzę, dlaczego używać tej maszyny, jest tak niebezpiecznie,
sala z konsolą, powinna zamknięta być wiecznie.
Trzeba ten śmietnik, jakoś ogarnąć.
I zwycięstwo nad światem, do siebie przygarnąć.
Zasada z konsoli, z konsolą padnie.
Rozwiązałem ten problem, całkiem ładnie,
teraz tylko wyłączyć twoją.
I kontrola nad światem będzie całkowicie moją.
Druga konsola rozpada się, jakby dostała batem.
To mi da pełną kontrolę nad całym wszechświatem.

FERRO

Myślałeś, że ci się to uda, tak po prostu?
To moja konsola, do pierwszego gniazda, podłączona była kabli wiorstą,
to znaczy, że twoja część teraz pada, wiarę dasz?
Pamiętaj, że z potworami szans na zwycięstwo nie masz.

A na zakończenie wpiszę komendę wspaniałą, niczym angielski poem.
Ojej, moja konsola wzięła i się zrobiła złomem.

Przydupas wychodzi zza sceny z kluczem francuskim.

DOCENT PRZYDUPAS

W czasie waszej niepoważnej potyczki,
ja poszedłem na dół i zamieniłem wtyczki.

DOKTOR SZAMBONURKOLOGII JANUSZ EVILION

Zaraz, ale wstałeś z miejsca, jak to możliwe?
Jak w takim razie żyjesz? Powiedz skwapliwie.

DOCENT PRZYDUPAS

Moje miejsce, nie wiem czy wiecie,
to zawsze pomagać panu, gdziekolwiek we wszechświecie.
Teraz, które zasady padły, a które żyją?
Powieм panu na ucho, ruszyć proszę szyją.

FERRO

Teraz coś wam powiem, że aż wyjdą wam gały,
zapomnieliście, że potwory, mają słuch doskonały.
Nasz docent powiedział, jedną rzecz, od niechcenia.
Przyklejone na stałe nie muszą być już wasze siedzenia.

Prawdopodobnie wybucha teraz panika na sali i wszyscy uciekają.

DOKTOR SZAMBONURKOLOGII JANUSZ EVILION

Co za panika. Wszyscy w pośpiechu wychodzą.
Czy ta sztuka jest aż taką niedorobioną?
W takim razie, będę musiał streścić się zatem,
aby każdy z was doświadczył mojego triumfu nad wszechświatem.
Co by tu wpisać, teraz jestem bogiem,
może coś prostego, potem się zastanowię.
Nic mi nie zagraża, więc czemu mam was zabijać?
Nie mogę się ciągle o ten sam cel obijać.
Co mi po waszej śmierci, dobry władca dba o swój lud,
dlatego będę dawał wam wszystkiego w bród.
Jak zrobić, żeby między nami wszystkimi była zgoda?
Już wiem, na patyku dla każdego łoda!

Rozdział 5

Uniwersalny tort

W czasie wesela do tortu wpada mały, uniwersalny meteoryt. Gdy zakażony uniwersalnością tort zostaje zjedzony, zaczynają się dziać dziwaczne rzeczy. Tematem pracy jest obraz Salvadora Dalíego „Gala desnuda mirando el mar que a 18 metros aparece el presidente Lincoln” (Gala podziwiająca morze, w odległości 18 metrów zmieniająca się w Lincolna).

Wesele rozkręciło się już na dobre. Upici goście powoli przestali zwracać uwagę na dwie, wielkie istoty z kosmosu, przemykające zwinnie między stołami. To był doskonały czas na najważniejsze wydarzenie wieczoru — tort. Gigantyczna góra lukru wjechała na środek sali w akompaniamencie fajerwerków i konfetti. Malowany złotem lukier mienił się w świetle świec, półprzezroczyste żelki rozpraszały tęczowo światło, a w perłowych szlaczkach można się było przejrzeć. Było to wszystko na tyle mocno przesadzone, że jedna z rakiet wpadła do tortu i eksplodowała ostatnie, dziesiąte piętro. Pan i panna młoda polecili rozerwani na cztery strony świata. Nie żeby ktoś to zauważył, ludzie byli zajęci tratowaniem się, aby dorwać jak najwięcej przepyszного deseru. Tak to jest, jak się podaje alkohol przed deserem. Po kilku chwilach została tylko wylizana podstawa. To musiał być bardzo dobry tort.

Do czerwonego monstrum mało osób się zbliżało, z wyjątkiem panny młodej i jej siostry.

— Ty musisz być jednym z tych potworów, tyle nam o was opowiadali — siostra panny młodej zagadła do Pyrroqua. — Miło mi poznać, nazywam się Magda, a to mój mały synek. Tymek.

— Ja z kolei nazywam się... — Pyrroq wydał z siebie niezidentyfikowany dźwięk przypominający eksplozję planety. Potem wyszczerzył się i wyciągnął łapę z której wysunęły się trzy macki chcące uścisnąć rękę Magdzie. Odruchowo cofnęła rękę.

— Pyrroq, nazywamy go Pyrroq — Mojmira stojąca obok wtrąciła. — Musisz mu wybaczyć, ma bardzo trudny i wredny charakter, ale nie jest groźny. Pyrroq, przestań proszę być sobą, choć ten jeden, jedyny raz przy ludziach. Ja jestem Mojmira, przyjechałam tu z tymi potworami, pilnuję ich, żeby nie zrobili niczego głupiego, jak teraz. A ten drugi, zielony potwór, co tak się trzyma z boku, to Chronos.

— Ty także jesteś spoza Ziemi? Mieszkasz z tymi potworami? — Magda zapytała. — Nie przewidywałam, że kosmici będą tak podobni do ludzi.

— Dobrze przewidywałam. — Mojmira się zaśmiała. — Ja się urodziłam na Turandii, tej wysepce na Atlantyku. Jestem w stu procentach człowiekiem i Ziemianinem. — Zauważyła, że Magda wyraźnie się rozluźniła. — W kosmosie wcale nie ma tak wielu myślących istot, jak mówią filmy. Najbliższe od nas, pozaziemskie życie jest bardzo daleko, poza naszą gromadą galaktyk. A i tak to jakieś nedorobione szczury, głupsze od tych ziemskich szczurów. Jednak niestety, żadna z istot nie jest zielonymi ludkami z wielkimi oczyma.

— Moja siostra was zaprosiła. Od jak dawna znacie się z panną młodą? Jak to się stało, że poznała tak ekscentrycznych kosmitów? Musi to być bardzo nietypowa znajomość.

— Uratowaliśmy jej życie. Potwory są tak jakby policją wszechświata. Specjalnie stworzeni, żeby walczyć ze złem, coś takiego. Mają dostęp do warstw, więc i szybkiego transportu, coś na kształt nadprzestrzeni. Podróżujemy od planety do planety sprawdzając, czy wszystko gra. Wykorzystują swoje moce do ratowania świata i takie tam. Standardowo, zdarzyło się, że uratowali twojej siostrze życie. A że akurat wtedy i ja byłam z nimi, to panna młoda wzięła sobie za życiowy cel mi się jakoś odwdziaczyć. I tak oto zaprosiła mnie, Pyrroqua i Chronosa na swoje wesele, strasząc przy okazji większość gości.

— Wszyscy uważają ich za jakieś klauny w kostiumach, a jak znają moją siostrę, to nikt się temu nie dziwi. Może to i lepiej.

Mały Tymek podszedł do Pyrroqua. Miał małe, niebieskie oczka i słodki garniturek. W ręku trzymał wymięty rysunek.

— Jesteś smokiem? — zapytał — weźmiesz mnie do na lot do smoczego królestwa?

— Pewnie. — Pyrroq odwrócił się i nachylił. — Wskakuj.

Tymek spróbował wejść, po jego kolecach na grzbiet, ale jak tylko złapał się półkolistego noża, zaraz przeciął sobie rączkę. Krew i łzy pociekły na podłogę, a płacz poszedł w nocne niebo.

— Co ty zrobiłeś mojemu dziecku! — Magda dopadła potwora, żeby okładać go torebką, ale zaraz się cofnęła ze strachu i złapała płaczącego synka.

— Ja? Nic. To twoja wina, że masz głupie dziecko, które nazywa potwora

smokiem i łapie się jego ostrych kolców. I jeszcze traktuje mnie jak jakiegoś konia, może specjalnie siodło mam założyć?

Mojmira złapała rączkę Tymka, wyciągnęła kamienną buteleczkę i psiknęła kilka razy na ranę, która zaraz zniknęła.

— Uwierz mi, ale on nie jest taki zły, na jakiego wygląda. Jest tylko wredny. Nie zabiłby twojego dziecka, przysięgam. — Mojmira uspokajała Magdę i Tymka. — Wiedział, że mam trochę antyczasu i zaraz ulecę Tymka i nic się nie stanie, jak zatnie się o kolce.

Magda jednak już zapomniała o cierpieniu swojego dziecka i utkwiała wzrok w magicznie leczącej rany, kamiennej buteleczce.

— Co to za magia? Gdzie można to kupić? Tymek potrzebowałby tego codziennie, to przebojowe dziecko, a ja wydaję fortunę na plastry. Co tam, każdy tego potrzebowałby, będziecie to sprzedawać? Sprzedawajcie.

— Tego nie można kupić, to trzeba wytworzyć. — Mojmira zaczęła tłumaczyć. — To jest antyczas. Środek który, gdy się go dotknie, odwraca upływ czasu. Tak na prawdę, to nie uleczyłam rany Tymka, a cofnęłam jego dłoń o kilka minut wstecz. Spokojnie, to bardzo małe stężenie. Powstaje poprzez dodanie antymaterii do płynnego czasu, który z kolei przyspiesza czas przy kontakcie. Jest w kamiennej buteleczce, właśnie dlatego, że kamień jest stary i długo może być odmładzany, a szklana butelka zaraz zamieniłaby się w piasek. A pewnie zapytasz, jak powstaje płynny czas? — Odwróciła się do Chronosa, który zabawiał jakichś gości staniem na ogonie. — Każdy z potworów ma jakąś moc, Pyrroq potrafi wytworzyć bomby i zdalnie je eksplodować, a Chronos... cóż. Teoretycznie potrafi sterować czasem. — Nachyliła się nad ucho Magdy. — A w praktyce jest tak przerażony używaniem swojej mocy, że nigdy tego nie robi. Tyle się nasłyszał o paradoksach, rozerwaniach czasoprzestrzeni, czarnych dziurach, że jest sparaliżowany tym kompletnie. Teoretycznie więc, najsilniejszy ze wszystkich potworów, w praktyce najslabszy. Używa jedynie standardowych mocy, lasera i pola siłowego. Ale jak się go przymusi, żeby jakoś spróbował sterować cykaniem zegara, to zwykle się nie udaje i czasami zostaje taka zielona substancja, płynny czas.

— Czyli to jest taka jakby jego krew? Krew potwora?

— Potwory nie mają krwi. Bardziej to jako pot. Pot potwora. Co się wykrzywiasz, chciałaś wiedzieć, to wyjaśniam. — Zwróciła się do Tymka. — A Chronos też potrafi latać, jak nadal chcesz, to z chęcią zabierze cię do królestwa smoków. I specjalnie założy siodło.

— Zielony smok to nie smok, ja chcę czerwoneeeeegooooo.

Sala bankietowa nie miała dachu, ciepła noc i lekki wiaterek orzeźwiały gości. Chmury zaczęły się przersedzać i niedługo miał wyjść księżyc. Mojmira po spróbowaniu wszystkich dań zaczęła żałować, że nie dopchała się

do tortu, ale pocieszała się tym, że na pewno nie był lepszy, niż niektóre kosmiczne przysmaki, których kiedyś miała okazję posmakować. Wtedy też zauważyła, że ludzie zaczynają się dziwnie rozglądać na boki. Podszedł do niej Chronos.

— Mojmira, czy to normalne u ludzi? Wydaje mi się, że nie. Co się z wami dzieje? Wy tłumacz.

— Spokojnie, w sumie. Na pewno nic groźnego. No bo ja nie czuję nic dziwnego. A czy ty coś czujesz?

— Wszystko czuję. Patrz, połowa ludzi nie umie poprawnie tańczyć, przecież każdy człowiek umie naturalnie tańczyć. To pewno owoce klonu, sprawdź, czy nie są roślinami podszywającymi się za ludzi...

— Skończ.

— Księżyc wychodzi zza chmur, to było zapowiedziane dopiero na za dwie godziny, czy to dlatego, że za horyzontem szaleje jakaś anormalna burza zmieniająca pogodę? Musimy to sprawdzić.

— Proszę.

— Albo celowo źle zapowiedzieli pogodę, pewnie mają w tym jakiś niecny cel. Lecimy to weryfikować.

— Przestań.

— Racja. Za dużo teorii spiskowych. Pewnie po prostu jedzenie jest zatrute. Nie jadłaś, mam nadzieję, żadnego jedzenia? W rakiecie mamy dużo bezpiecznego jedzenia specjalnie, aby nie jeść niewiadomego.

— Dość.

— No więc dlaczego jeszcze nie wiesz, co się dzieje? Agent ALOPP musi być zawsze czujny, śmierć czyha wszędzie. Może ktoś coś wypuścił do powietrza?

— Jedzenie nie jest zatrute. Zjadłam każdego jedzenia po trochu i nic mi nie jest.

— To koniec. Trucizna o zwolnionym zapłonie, to ostatnia godzina życia, skrócę ci męki zaraz, nadstaw tętnicę.

— Chronos! Koniec! Czemu ze wszystkich potworów, akurat wy dwaj musieliście ją uratować? Nie mogę was znieść. Nic się nie dzieje. Jeden panikuje, drugi kroi dzieci. Ludzie są niespokojni, tak, ale przecież doświadczyli tego samego, co ja. Poza... — Mojmira odwróciła się w kierunku środka sali. — tortem.

— Zatruty tort, klasyczne.

— Nie śmiej się, to poważne. To mogłoby się zdarzyć, jest wiele ważnych osób na sali. Doskonale miejsce na zamach.

— A dlaczego dowiadujemy się tego godzinę po tym, jak ów tort zniknął w brzuchach ludzi, których masz za zadanie chronić? Słucham? Czemu od

początku nie chodzisz z omnimetrem, testując wszystko pod kątem każdego niebezpieczeństwa?

— Nie pomyślałam, poza tym ten tort tak szybko zniknął, nawet nie było się jak mu przyjrzeć. I hej, jestem od niedawna w ALOPP, jeszcze nie mam doświadczenia.

— Musimy ewakuować ludzi, brudna podstawka nadal emanuje śmiercią. To pewnie trucizna lotna.

Mojmira wyciągnęła omnimetr i jeździła nim po resztkach ciasta, ale nie wykrył on żadnej trucizny poza nieprawdopodobną ilością cukru. Jednak to nie uspokoiło wcale Chronosa. Pyrroq się zaciekał.

— Uniwersalność. Sprawdzaj zawsze uniwersalność. O ile trucizny są tylko na ludzi, to uniwersalność jest groźna dla potworów i też całej Ziemi.

Wyciągnęła miernik uniwersalności i wypuściła zaraz z ręki, gdy wskazał nieprawdopodobne wartości.

— Uniwersalność, więc tak zginiemy. To koniec. Nie. To gorzej. Nieprawidłowa materia spoza naszego świata jest obok nas i w ludziach wokół. Wszystko może się zdarzyć, wyrosną wszystkim ogony, a potem te ogony rzucą się na nas i przywołają armię nożyczek, która wytnie wszystkie okoliczne znaki drogowe w śnieżynki, które to z kolei zaczną się obracać, jak piły tarczowe i założą swój własny biznes tartaków, zniszczy on gospodarkę kraju i zmusi ludzi do rzucenia się z głodu w ocean, ale nie będą mogli się utościć, gdyż podmorskie wulkany zasilane wiatrakami z ogonów podniosą dno morskie i...

— Czy możesz wreszcie przestać?

— Przestać? Ale przecież tak właśnie działa uniwersalność. Magia, nieposkromienie, łamanie praw fizyki. Wszystko. Wszystko. Wszystko.

— Chronos ten jeden raz ma rację, Mojmiro. — Pyrroq był podejrzenie spokojny. — Uniwersalność nie ma granic. Żadnych. Już pominę, że sam zjadłem całkiem sporo tego tortu, coś nie sądziłem, że tak zginę. Ale uniwersalność to nawet zabawna śmierć, nie boję się. A jak i tak wszyscy zginą, to może, ach, może w końcu będę mógł bezkarnie mordować!

— Co widzisz? Powiedz! — Chronos potrząsał Pyrrokiem.

— Sam nie wiem, wydawało mi się, jakby ludziom rozpraszało się lekko ubranie. A jak chciałem podejść, to wszystko wracało do normy. Panna młoda miała dłuższą suknię, tamten gość był jakiś większy, a ten dostał wisiora na szyi. To się działo przez chwilę, a potem zniknęło. Lepiej sprawdź tym miernikiem, co było źródłem. Może ktoś czegoś w kuchni dosypał? Celowo, albo i nie.

Mojmira machała miernikiem na wszystkie strony, ale nie było śladu w kuchni, za to był ślad po podłodze, który szedł do leżącego pod stołem, małego kamyczka.

— Och. Czy to możliwe? — Pyrroq się zastanowił. — Pamiętacie, jak do tortu wpadła rakieta? To nie była rakieta, tylko meteoryt. Ten właśnie kamyczek, znalazłem go w swoim kawałku... piętrze i wyrzuciłem go w cholerę.

— Dotykałeś uniwersalności! Nie zbliżaj się! — Chronos panikował.

— Chodźmy na zewnątrz. — Mojmira rozejrzała się po ludziach, którzy przyglądali się zwabieni krzykami Chronosa. — Dlaczego nie powiedziałeś? To nietypowe, meteoryty nie wpadają na Ziemi do tortów, tak po prostu, jak muchy do zup.

— Nie? Myślałem, że jak latają po kosmosie, to trafiają w planety i nie zawsze się palą w atmosferze, to mogą wpadać w różne, dziwne miejsca. I że to się zdarza cały czas.

— To się bardzo rzadko zdarza, a ich prędkość rozwaliliby cały tort, razem z podstawką. Ale to uniwersalność i nie musi słuchać się fizyki.

Mojmira podniosła kamyczek obcęgami do sałatki. Wyglądał, jak całkowicie normalny kamyczek z tym, że stawiał dziwny opór w trakcie ruchów.

Byli akurat na zewnątrz, nad stawem i obgadywali plan działania. Pyrroq formował płaskie bomby, a potem puszczał nimi kaczki, pomagając sobie mocą zdalnej manipulacji. Na końcu eksplodował je pod wodą w majestatycznych wybuchach.

Wtedy zza chmur wyszedł księżyc w całej okazałości, razem z gwiazdami. Zbiegło się to z krzykami ludzi na weselu. Uniwersalność reagująca na światło księżyca? Chronos miał obawy. Lecz Mojmira stwierdziła, że równie dobrze może być to zależne od fal grawitacyjnych powstałych przy zderzeniu się jakichś czarnych dziur, akurat będących w odległości lat świetlnych, równej liczbie ziarenek piasku w doniczce z tulipanem, w jakimś domu o adresie, która jest liczbą pierwszą i na ulicy pamięci człowieka, który umarł w 1966 roku. Chronos pogratulował, że zaczyna rozumieć na czym polega uniwersalność.

Szli z powrotem do drzwi, gdy wypadła z nich panna młoda, ścigana przez mały tłumek.

— Pokaż tę suknię, jest taka piękna.

— Muszę się przyjrzeć tym świecącym diamentom.

— Czy to białe złoto oplecione platyną?

Aby uratować pannę młodą, Pyrroq zrobił to, w czym jest najlepszy. Tupnął łapą, ryknął i wystraszył wszystkich z powrotem, aż jeden się przewrócił.

— Nie proszę, nie zjadaj mnie! Nie nadziewaj mojej głowy na swoje kolce! Nie chcę dołączyć to twojej kolekcji! — krzyczał.

— O czym ty mówisz? Przecież on nie mógłby wbić niczego na swoje kolce, bo ma półkoliste — zdziwiony Chronos odpowiedział. — Zobacz, przecież nie ma żadnej kolekcji głów.

— Jak to nie ma! — Wystraszony gość wstawał. — Jest wielki, brudny i śmierdzący. Pokryty zaschniętą krwią swoich ofiar. Ma wielkie szpikulce na całym ciele, na które powbijał głowy tych, których zjadł! Jeden, dwa, trzy... sześć wyschniętych czaszek, głównie dziecięcych. I ten błysk śmierci w oku. Zabije mnie i całą moją rodzinę w męczarniach.

— Chyba za dużo wypiełeś. Ja nie widzę w nim nic z tego, co opisujesz. — Mojmira podeszła do niego, żeby pomóc mu wstać, ale sam wstał szybciej i uciekł. — Czy to polega na tym, że ludzie widzą... Pyrroq! — Mojmira aż się przewróciła w tył, tak samo, jak gość. — On miał rację, patrząc stąd jesteś przerażający! I obrzydliwy.

— O co chodzi, ja nadal widzę go normalnego. — Chronos nie dowierzał.

— Czyli ma to związek z odległością? —

Mojmira wstała i zaczęła powoli podchodzić do Pyrroqua, którego kolce z każdym krokiem stawały się coraz mniejsze. Zaschnięta krew znikła, a czaszki parowały. Będąc na wysokości Chronosa widziała już dawnego potwora. Ale postanowiła iść dalej. Potwór ponownie zaczął się zmieniać. Tym razem zaczął się pokrywać futrem, półkoliste już kolce zmieniły się z noży na pluszowe. W końcu go dotknęła. Nie był twardy i kanciasty, jak zwykle, a miękki i pluszowy, a do tego ciepły, co było dziwne, gdyż potwory są zmiennocieplne. Przytuliła się.

— Weź przestań. Nie jestem pluszakiem. — Pyrroq zaczął ją delikatnie odklejać od siebie. — Sama słyszałaś, jestem groźny i noszę czaszki zjedzonych dzieci na kółkach.

— Jesteś, jesteś pluszakiem. — Chronos także podszedł do niego. — Mojmira, nie przytulaj się do uniwersalności, na miłość Boską. To wygląda na jakąś zależność od odległości z której się patrzymy. Ani ja, ani ty nie zjedliśmy tortu, ale nadal widzimy zmianę wyglądu Pyrroqua, który zeżarł całe piętro.

— To nie tylko wygląd, ja czuję rzeczywiste futro. I czułam także jego smród z daleka. A ty, Pyrroq, widziałeś jakąś zmianę w nas?

Pyrroq zaprzeczył. A potem spojrział się na przestraszoną pannę młodą stojącą na małym półwyspie. W tej nienaturalnie uniwersalnej sukni wyglądała absolutnie kosmicznie. W świetle księżyca jej ubiór mienił się, jak królowej Planety Wojny. Gotowa na powitanie Czarnej Armii ze zwycięskiego holokaustu wrogów wystroiła się w najdroższe skarby. Na tle czarnej wody wyglądała, jak słowiańska bogini. Jak zaklęty łabędź, albo tajemnicza zjawia. Jej welon, targany przez wiatr, niczym rosa na pajęczynie, zostawiał w powietrzu srebrny pył. Poświata była tak jasna, że można było przy niej

czytać. Wokół latały świetliki i dopełniały piękna.

Jednak Pyrroq, Chronos i Mojmira widzieli wystarczająco dużo skarbów wszechświata, żeby nie rzucać się bezmyślnie na białe złoto oprawione platyną, jak robili to przed chwilą goście. Podobnie, jak z Pyrrokiem, podeszli do niej, a jej suknia gasła z każdym krokiem. Z bliska nie miała na sobie żadnej sukni, a jedynie proste ubranie. Całkowicie niepozorna, szara myszka.

— Czy ktoś mi wytłumaczy, co tutaj się do cholery dzieje? To wasza sprawa? — zapytała.

— Nic szczególnego, jedynie najgroźniejsza forma materii we wszechświecie przez przypadek wpadła do tortu i zatrąła wszystkich gości tak, że widzą niestworzone rzeczy — Chronos odpowiedział.

— Próbuje ogarnąć, jak działa. Sytuacja jest poważna, ale jeszcze nikt nie umarł, więc mogło być gorzej. — Mojmira patrzyła to na szarą myszkę, to na krwawego mordercę w oddali. — Wiemy, że patrząc na osobę, która zjadła trochę tortu, widzi się trzy różne rzeczy. Pyrroq z daleka jest wściekłym mordercą, ze średniej odległości normalny, a z bliska słodkim kotkiem. Ty natomiast z daleka nosisz nieprawdopodobną suknię, ze średniej odległości jesteś ubrana w zwyczajną suknię ślubną, a z bliska nosisz bardzo niepozorne ubranie. Coś musi łączyć te trzy rzeczy.

— Pyrroq, chodź tu i pomóż nam! — Chronos zawołał. — Nie stój tam i nie strasz ludzi.

— Mnie nie przeszkadza. Jest dobrze. — Patrzył się na lustra zdobiące zewnętrzne sali i robił groźnie pozy. — Poradzicie sobie beze mnie. Na co wam bezużyteczny kociak.

— Byłam w sali bankietowej, gdy to się zaczęło, ludzie otrzymali góry pieniędzy, kobiety, dokumenty. Ale zawsze, jak podchodziłam bliżej, to wszystko znikało. Zmieniało się w coś odwrótnego, ale te osoby, które dobrze znałam, oni zmieniali się w... siebie? Prawdziwego siebie. — Panna młoda spojrzała w odbicie wody. — Zawsze chciałam mieć niewyobrażalnie doskonałą suknię ślubną, ale w głębi duszy... chyba właśnie jestem takim nikim. Trzy odległości. To, jakim chcemy być, to jakim widzą nas inni i to, jakim jesteśmy wewnątrz.

— Czy może być to aż tak proste? Wiem, że Pyrroq chciałby być taki, taki obrzydliwy, budzić postrach. A jednocześnie jest aż za dobry wewnątrz i do końca nie skrzywdzi nikogo. — Mojmira się zastanowiła.

— Wszystko to jest sztuczne. To, jacy chcemy być nie ma znaczenia, bo i tak nigdy się to nie stanie. Nigdy nie będę mogła ubrać złotej sukni i nosić gigantycznych diamentów, a przecież biedna nie jestem. Marzenia nie mogą przyćmić naszego aktualnego życia, gdyż nigdy nie marzymy o realistycznych rzeczach. Suknia, której nie da się wyprodukować, samochody nie spalające paliwa i dyplomy uczelni bez nauki, ludzie tego marzą, ludzie tego nie mogą

dostać. — W odbiciu luster, jej suknia zaczęła marnieć i się rozpadać.

— Ale nie tym razem. Wszystko się dzieje na prawdę. Uniwersalność rządzi się własnymi prawami. Czujesz słodki zapach śmierci Pyrroqua? Zobacz, na trawie został jeszcze srebrny pył z twojego welonu. Zdejmiesz suknię, przejdiesz kawałek i nadal tam będzie. — Chronos zdjął polem siłowym czaszkę z kolca Pyrroqua i przyciągnął ją do siebie. — Dziewczynka, pięcioletnia, jeszcze żyła, gdy przebijano jej głowę. Możesz jej dotknąć, możesz jej doświadczyć, to się dzieje na prawdę.

— Na prawdę? Najgroźniejsza materia wszechświata jest na prawdę? Wytwory uniwersalności są na prawdę? — Na te słowa panny młodej, Chronos wypuścił z rąk czaszkę przypominając sobie swoją awersję do uniwersalności. — Suknia może i będzie mogła być ubrana, ale co dalej? Jeśli akurat się zdarzy, że nie będzie powodowała jakichś kłótliwych efektów uniwersalności, to co ze mną? Jeśli będę miała suknię, to będzie koniec. Najwyższe marzenie spełnione, pora umierać. To właśnie dążenie do sukni trzyma nasz przy życiu. Spełnienie najwyższego marzenia, koniec drogi. Nacieszysz się dzień, a potem przypomnisz, że nie masz już celu. Wesele nie może wiecznie trwać, nie ma nieskończonej ilości dróg, a dyplom nie służy do powieszenia na ścianie. — Odbicie w lustrze przedstawiało makabryczną pannę w sukni zjedzonej przez mole. Ale jej bliski wygląd wracał z szarej myszki do normalności.

— Ale jeśli nasze najwyższe marzenie nie może być nigdy osiągnięte, to po co żyć? — Mojmira nie płakała.

— Po to, żeby zastępować je mniejszymi. To nas pociąga do działania, nie sam główny cel, ale pomniejsze. Nie można mieć magicznej sukni, ale można mieć mniej magiczną. Można mieć bardzo ładną, normalną suknię. Taką, jak ta.

Magiczna suknia w odbiciu rozpadła się zupełnie, a ubranie myszki ewoluowało do standardowej sukni, jaką panna młoda początkowo nosiła. Mojmira przyłożyła do panny miernik uniwersalności, który teraz wskazywał całkowite zero.

Sala była cicha. Ludzie stali w równej odległości od siebie, patrzyli się w lustra i na siebie nawzajem, robiąc dziwne ruchy. Każdy podziwiał swoje odbicie. Panika się skończyła. Była jedynie martwa cisza.

Nikt nie zwrócił uwagi na pannę młodą, która była jedyną ruszającą po sali. Chronos i Mojmira patrzyli z okna, jak jej idzie. Sunęła w swojej sukni przez surrealistyczne widoki nierealistycznych postaci, skąpanych w świetle księżyca. Wysunęła się zza sportowca obwieszonego medalami z olimpiady. Ze wszystkich dziedzin, zwłaszcza tych, które odbywały się jednocześnie. Przejechała ręką po karoserii termojądrowego samochodu sportowego swo-

jego wujka. Omijała wielką górę mięśni, która była bardziej szersza, niż wyższa i kilkukrotnie większa od potwora. Wszyscy bohaterowie komiksów złączyli się razem. Postanowiła jednak przejść przez środek. Mięśniak rozmywał się pod jej obecnością, w centrum zobaczyła chudego patyczaka, nie rozpoznała, który to był z gości. Jej stryj siedział na kupie papierów i coś pisał, wszystkie to były badania medyczne i przepisy na lekarstwa do leczenia każdej choroby. W oczu rzucił jej się dokument naprawiający uniwersalność, dokument naprawiający samego siebie. W końcu jej siostra Magda, z bliska nie wyglądała niezwykle, ale panna wiedziała, jaka będzie z daleka. Odchodziła, a u jej stóp wyrastała mównica, ona pozdrawiała swoich wyborców. Widziała swojego ojca, jak obraca na ruszcie jej nowego męża. Z chęcią sama czasami by to zrobiła. W końcu doszła do końca. Pan młody patrzył się lustro w którym zobaczyła siebie. Drugą siebie. Weszła w swoje odbicie, aż jej mąż odwrócił się i uśmiechnął. Powiedział, że szukał jej wszędzie, aż zobaczył w lustrze i nie mógł oderwać wzroku. Trzy osoby i potwór, została jeszcze reszta gości i drugi potwór.

— To nie prawda. Tego nie ma na prawdę. Nigdy nie wygrasz całej olimpiady, to nie możliwe. Nigdy nie będziesz mieć samochodu na wodę. Nigdy nie będziesz rządzić krajem. Wasze marzenia nigdy się nie spełnią. Zobacz, wujku. Ten samochód i tak pewnie się rozbije na wyboistej drodze do miasta, nie wyjedziesz nim z garażu. Pod maską masz tokamak, zasilanie deuterem i co? Cięższy, niż dziesięć ciężarówek. Ale nawet, jeśli byś go rzeczywiście otrzymał, gdzie byś nim pojechał? Pewnie prosto do kostnicy, cięższy o całe mnóstwo dodatkowych neutronów, przewoziliby cię w pudle do radioaktywnych odpadów. — Wujek zamrugał, wyprostował się. Samochód zamienił się w jego własny i zniknął. Już pięć dusz. — Jak chcesz być w kilku miejscach jednocześnie? — Sześć dusz. — Jak myślisz, zareagują wyborcy na twój pomysł tego dziwnego, wspaniałego prawa, o którym mi ciągle opowiadasz? — Siedem dusz. — Za oknem masz wspanialszego potwora nad tych wszystkich bohaterów i dziewczynę przeżywającą podobne przygody, co on, zobacz. — Osiem dusz. — Nie da się, nie możesz, nie zrobisz. — Wszyscy. —

Mojmira i Chronos podchodzili do Pyrroqua. Jego kolce zmniejszały się, jak wcześniej.

— Dlaczego uważasz, że nie jesteś dość groźny? — Mojmira zapytała.

— Bo ciągle słyszę, jakie to mało spiczasty jestem. Małe dzieci wolą mieć na mnie przejażdżkę, niż uciekać z krzykiem. Ha, ha, Pyrroq. Twoje kolce wyglądają, jak noże do pizzy. Ile razy to słyszałem.

— I jak nożami do pizzy jesteś w stanie nimi obracać i ciąć wszystko z chirurgiczną doskonałością. A do tego jeździć, jak na rolkach. Każdy z nas jest w czymś lepszy, a w czymś gorszy — Chronos opowiadał. — Jesteś najbardziej bezużytecznym potworem ze wszystkich. Jak można bać

się używać własnej mocy. Co to znaczy, że nie umiesz cofnąć czasu i uratować mu życia? Ja przez przypadek zniszczyłem całą planetę ucząc się używania mocy, czemu boisz się wysadzić galaktyki, jest ich całe mnóstwo. Szkodzisz nie tylko sobie samemu, ale nam wszystkim. Sam potrafię bardziej nagiąć czasoprzestrzeń magnetyzmem, niż ty dedykowaną zdolnością. Pomyśl, jak wspaniale można by połączyć nasze moce, zamrozić czas, jak to boisz się i nie spróbujesz? Wstyd, wstyd. Podpisałem nowy światłograf i teraz mam cząstkę twoich zdolności, a i tak jako człowiek jestem silniejszy od potwora, ale numer.— Ile razy już to słyszałem.

— Widzisz? Obaj nie jesteście doskonali i nigdy nie będziecie dokładnie tacy, jacy chcecie. — Mojmira jeszcze bardziej się zbliżyła. Spiczaste kolce zniknęły zupełnie. — Nasze ostateczne, najbardziej świadome marzenia nigdy się nie spełnią, lecz to nie dotyczy dzieci. Ten dzieciak Tymek, co mu pociąłeś rękę marzył tylko o locie z tobą. A twoje pomniejsze marzenie o byciu poważanym? Chyba też się w to wlicza. Trzeba skakać od małego marzenia do małego. Tylko takie dają nam cel życia i tylko takie mogą być wykonane. — Mojmira ostatecznie ścisnęła Pyrroqua. Był zimny, twardy i kanciasty, jak zwykle.